

Zlo jako ochranný jed

Jedovatý had nemá ani potuchy, že zabíjí. Chrání pouze sám sebe.

Už jste někdy viděli nemluvně, které by mělo ve své tváři napsáno „nenávidím tě“ nebo „proklínám tě“ nebo „jsi odporný“. Ne, to není možné, dětský mozek, jenž se sestavil z jedné buňky, není nastavený ani zvyklý pracovat v modu zla. Děti přicházejí na svět čisté, nevinné a krásné. Plné optimismu a důvěry. Když se ale podíváme na to, co z nich je v 50, vidíme zcela jiný obraz. Pryč jsou ty hezké obrázky nevinných tvářiček, pryč je ta doba, kdy roztomilost a čistota byly běžným jevem.

Zlo, nenávist, proklínání se děti naučily až od nás, dospělých. My dospělí jsme se pro ně stali obrazem, ze kterého si vyčetly své vzory pro své chování. My dospělí jsme původci zla, které jsme sami nasáli od svých předků a dáváme je dál na ty nevinné a nezaujaté.

Pokud noví lidé přicházejí na svět nevinní a o zlu nemají ani potuchy, je mi jasné, že zlo na světě je zbytečné. Slyšel jsem mnoho úvah i tom, že existuje ďábel, který kdysi jako anděl padl a mstí se bohu za vykopnutí z ráje. Že on je původcem všeho zla a my lidé jsme vlastně jenom otroky na jevišti jeho msty. Z mých výzkumů lidské psychiky a chování ale vyplývá, že tomu tak není. Že zlo je jenom následek obrany před nepříjemnými pocity, kterých se mozek bojí. Všimněte si, že říkám slovo „mozek“ ne „člověk“.

Jedna z mých klientek trpěla nepříjemným pocitem viny pokaždé, když je na svého partnera jedovatá. Nedovedla přijmout poučení, aniž by svým nejbližším nedala „sežrat“ jejich opovážlivost jí něco vytknout a v její práci vidět chyby. Přece ona je tak dokonalá, že by měli její práci více chválit a poukazovat na vše to dobré, co dokázala. A to někdy stačila i drobná poznámka, nemyšlená zle a již se na hlavu dotyčného snesly jedovaté poznámky. Ty byly ve své podstatě téměř dokonale vykonstruované s jedním cílem - přesně se trefit do slabého místa blízkého, stříknout do něj jed a paralyzovat ho.

Odporné, uvážíme-li, že tento proces probíhal na těch nejbližších. Od nich totiž mohlo přijít nejbolestivější emoční zranění. V okolním světě se tato vlastnost téměř neprojevovala, tam totiž musela stále dokazovat svoji dokonalost a preciznost a dle jejích slov, „...v zástupu hlupáků jsem rychle mohla excelovat a případné tupce rychle smáznout, tam mi nebezpečí nehrozilo“.

Jediné nebezpečí ji děsilo mezi lidmi, které sama měla ráda a kde se její emoční počítač obával případného odložení, odkopnutí, nevyhovění a odloučení.

Snažil jsem se vyzkoumat, kde se její mozek naučil tyto taktiky. Jako dítě je samozřejmě neuměl a někde musel přijít na to, jak se takové jedy vyrobí a jak rozpoznat, do koho a kdy je vstříknout.

Postupně jsme zjistili, že učebním prostředím byl její domov a chování rodičů v útlém věku. Doma jí rodiče dávali najevo, že pokud nevyhoví, může být odvezena do dětského domova.

Často se jí posmívali za její nápady a životní horlivost a dokonce, pokud něco chtěla, musela si k tomu „prokecat“ cestu. Časté strachy o svůj domov, špatný vztah rodičů a bolestivé výsměchy naučily mozek, jak se bránit bolesti: jedovatostí a poukazováním na chyby druhého. Její mozek si všiml, že pokud se v tomto stane precizní, zajistí si domov i to, aby bylo po jejím. Čili, je-li po mém, jsem v bezpečí.

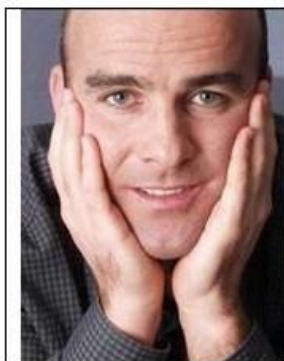
Kdykoliv pak nastaly situace, kdy nebylo po jejím, kdy byla z něčeho obviněna, kdy jí bylo na něco poukázáno, mozek danou situaci vyhodnotil postaru jako dříve doma a spustil stejné obranné mechanismy - a z hezké a mladé dámy se stávala saň, chrlící šípy jedu na své okolí. Nikdo nedovedl pochopit, jak je to možné, že jinak milá, úslužná, starající se žena může tak najednou přepnout do stavu neřízené střely hysterie.

Nyní už víme, že vnitřek toho člověka byl, podobně jako dítěte, plný lásky, ale pokud se blížil strach z bolesti (odkopnutí, nevyhovění, ztráta lásky), mozek v obranném modu našel okamžitě slabé místo ohrožitele a paralyzoval ho tak, aby si sám uvědomil své nedostatky a „držel hubu“. Tak dokázala odvrátit svůj strach z případné bolesti a dosáhla svého.

Emoční rovnice, které řídí tento proces, jsou tyto: „Jed mě ochraňuje“, „Jed je jediná ochrana“, „Doma byl jed konstantní“, „Otec se za svůj jed neomlouval“, „Otec mě sarkastickým smíchem zneuctívá“.

Lidé nejsou primárně nastaveni na zosobňování zla. Navíc prožívané zlo působí jako žrout energie těla, není tedy ničím přínosným. V čem je tedy podstata zla? V jediném, v chránění osobnosti jedince, aby nemusel prožívat bolest. Když bychom tento závěr přivedli do širšího měřítko, zjistíme, že veškeré projevy zla na světě je pouze metodou k ochránění něčí bolesti.

Ach, to nemocné lidstvo, kdy se konečně probudí k životu pohody, optimismu, lásky a citu? Pouze tehdy, když přestaneme své děti učit tomu samému hnoji, jenž sami nosíme v hlavách. Začít tedy musíme u sebe. Deratizace hlav celé planety, no to si ještě počkáme. Ale kdo ví, někdy se události semelou rychleji, než si kdo dokázal představit.

© Napsal ing. Aleš Kalina

Kouč v oblasti osobního rozvoje

kalina@mujkouc.cz

www.mujuvztah.cz

www.life-clinic.cz

www.mamdepku.cz

www.youtube.com/kalinaales

www.mujkouc.cz

Tento článek můžete využít pro své potřeby, pokud uvedete informace o autorovi, jeho email a odkaz na www stránky.